

ledning til at henstille til det ærede Udvalg, som rimeligvis bliver nedsat, om man ikke kunde tage det Spørgsmaal op ved eventuelle Ændringer atter at søge at faa den kommunale Indflydelse bragt paa Højden. Det virker noget utiltalende, at een Myndighed er Herre med Hensyn til at lede og administrere, medens den Myndighed, som skal skaffe de Penge, der skal anvendes dertil, har en minimal Indflydelse paa selve Administrationen. Jeg henstiller denne Tanke til det ærede Udvalgs Overvejelse.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Laursen: Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) har Ret i, at dette Forhold vil modvirke Frimenighedsdannelser, thi i Tilfælde af, at der dannes frie og selvstændige Menigheder, omfattende Mennesker, som altsaa ikke kommer til at tilhøre Folkekirken, kommer disse ikke med i den kirkelige Ligning.

Jeg vil meget advare imod den Tanke, som nu blev fremsat af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen), om at drage nye og større Spørgsmaal ind under Behandlingen af dette Lovforslag, thi det kan gerne være, at det, som saaledes bliver bragt ind, kan blive vanskeligere at have med at gøre end selve dette lille Lovforslags Indhold.

Det interesserede mig for Resten, i Parentes bemærket, at høre, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) havde saa skarpt et Øje for, at naar en Ligning omfattede større Dele, fremmede det ikke Sparsommeligheden. Jeg tror, at denne Tankegang skulde det ærede Medlem trække lidt ud i sine Konsekvenser vedrørende de borgerlige Forhold. I saa Henseende tror jeg, at man fra den Side, det ærede Medlem tilhører, i ret høj Grad har den Opfattelse, at jo større Dele noget saadant kan komme til at omfatte, des bedre er det. Men saadan kan Opfattelsen altsaa ændres i Tidens Løb.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Borbjerg: I det borgerlige Liv er der jo Tale om Sager, der vedrører alle Borgerne, men paa det kirkelige Omraade er der Tale om, at en Menighed klarer

sig selv, og det er noget ganske andet. Det ærede Medlem sagde: Ja, men hvis den vedkommende Menighed bliver Frimenighed, kommer den udenfor Folkekirken. Ja naturligvis, men hvis den har Lyst til at blive staaende indenfor Folkekirken, er den berettiget dertil, og det gør den omtalte Menighed ude paa Nørrebro. Den ønsker ikke at træde ud af Folkekirken, den er en folkekirkelig Menighed, men den klarer alt, Kirkebygningens Vedligeholdelse o. s. v., ved Hjælp af sine egne Midler. Det sætter den Pris paa og sætter en Ære i. Er det da ikke uretfærdigt, at denne Menigheds Medlemmer skal være tvungne til at yde Bidrag f. Eks. til Vedligeholdelse af Frue Kirke eller Holmens Kirke eller Garnisons Kirke? Jeg synes, det er uretfærdigt, og det er det Moment, der har gjort, at vi stadig fra vor Side har været imod denne Udligning over et stort Omraade, fordi den forekommer os saa langt fra at fremme tværtimod at hemme det, vi kunde ønske, nemlig at alle Menigheder i Landet blev selvstyrende i den Forstand, at de klarede deres økonomiske Anliggender og dermed ogsaa deres aandelige Anliggender, ganske som de selv vilde. Det er vort kirkelige Ideal, og det er i Virkeligheden ogsaa det ærede Medlem fra Vinderups (Moltesen), Venstres maangeaarige Ordfører i disse Sager. Jeg har ved et Citat af Folketingstidende fra Behandlingen af det Lovforslag, som blev til Loven af 1. Oktober 1915, paavist, at han den Gang udtrykkelig fastslog, at Loven af 1. Oktober 1915 principielt var imod det, han havde ønsket skulde være Grundtanken i den kirkepolitiske Lovgivning i den halve Menneskealder, som da var gaaet.

Dette er mine Betæneligheder, og de kan naturligvis ikke svinde, thi de er grundede i et Princip, og dem maa jeg altsaa gøre gældende, naar der nu er Tale om at ændre denne lille Lov. Men det kan jo være, at der kan fremkomme saadanne Oplysninger fra Ministeren, at vi maa erkende, at Loven bliver i alt væsentligt, hvad den var, selv om disse Ændringer gennemføres. Nu kan vi jo se paa det. Men føler vi os ikke overbeviste derom, og synes vi, at man stadig skærper det, som vi bekæmpede i Loven af 1. Oktober 1915; maa vi i alt Fald frigøre os for Medansvaret ogsaa for disse Ændrings Indføjelser i Loven ved at undlade at stemme eller ved at stemme imod dem. Men nu kan vi jo afvente Udvalgsbehandlingen.